

A sport, mint egy gondos nagytestvér, végig fogta a kezem egész eddigi 20 évemben és remélhetően a hátra lévőekben is ezt fogja tenni. A sport számomra mindig is egy olyan dolog volt, ami örömet, fejlődési lehetőséget, menekülési utat adott. Ez alakította, formálta az évek alatt a személyiségemet olyanná, amire ma rendkívül büszke vagyok. Olyan élményekhez és lehetőségekhez jutottam, amikről csak álmodik az ember. A személyiségemben azokat a dolgokat erősítette fel, amikre igazán szükségem van a boldogsághoz, boldoguláshoz, és azokat csendesítette el, amik csak akadályoznak. Belekóstoltam több sportágba gyerekként, majd kiválasztottam kettőt, amik szerintem tökéletesen passzoltak hozzám és végső soron egymáshoz is. Hiszen legfőbb közös tulajdonságuk az az elem, ami nélkül elképzelhetetlen az életünk: a víz. A víz az én igazi közegem, érdekes egybeesés, hogy gyermekként a kedvenc animációs mesém az Ariel volt, majd egy későbbi nevelőedzőmtől ugyanezt a becenevet kaptam, pedig ő mit sem tudott az Ariellel való „közös múltunkról”. Egyszerűen látta, hogyha víz közelben vagyok, akkor vagyok igazán önmagam.

A magyar sport két nagy, ha nem legnagyobb sikersportága mellett sikerült elkötelezmem magam: úszás és kajak-kenu, utóbbiban a kenu az én választottam. Vagyis igazából ez nem teljesen igaz. A verseny, a versenyezni akarás az egyik legerősebb személyiségjegyem. Mindig mindenből versenyt csinállok, tudatosan-tudattalanul, hivatalosan - nem hivatalosan. Anyukám szokta mondani, ha engem valaki igazán motiválni akar egy feladatra, adjon hozzá egy versenytársat és egy célt és megállíthatatlan leszek. Tökéletes példa erre kiskoromból az öltözködés. Tudjuk, hogy gyerekeknek az nem igazán a kedvencük, és a szülőknek könyörögni kell, hogy haladjon ez a cselekvés. Nálunk ez kicsit más volt. Mi minden öltözködésből házi öltözködési-versenyt csináltunk, és érdekes módon mindig én nyertem, de sejtem, hogy ezt a részt a szüleim szándékosan intézték így. Ez az egyetlen emlékem arról, hogy valaha valamiben szándékosan nyerni hagytak volna. Pedig imádok nyerni, de tudatosan folyamatosan tanítottak a vesztes érzésére is. Ez igazán jó alap volt, mert a sportban nagy szükségem volt arra, hogy el tudjam viselni, hogy nem mindig, sőt, a legtöbbször nem én nyerek. Ezt muszáj volt leírnom, mielőtt rátérek miért is a kenu lett a sportom a kajak helyett.

Viszonylag későn, 14 évesen kezdtem bele egy új sportágba. A nevelőedzőm az első edzésen megkérdezte, mi a célom a sportban, azonnal rávágtam, nyerni. Ekkor azt javasolta, hogy akkor inkább a kajak helyett a kenu legyen, mert a női kenu akkoriban volt felfutóban mind hazai, mind nemzetközi szinten, így abban sokkal több esélyem van a sikerre. Természetesen gondolkodás nélkül elfogadtam a javaslatot, és aznap este, már úgy aludtam el, hogy az olimpiai aranyról dédelgetett álmom kissé megváltozott. Az uszoda zárt falai helyett már egy folyó parton álltam a dobogó mögött. Gondolom nem árulok el nagy titkot, hogy azzal az álommal kezdtem el sportolni, hogy én olimpiai bajnok leszek.

Körülbelül 7 éves koromban kezdődött az egész, amikor az alsós testnevelés tanárnőm, benevezett a diákolimpiai városi fordulójába. Akkor még nem egyesületben, versenyszerűen, hanem a helyi uszodába hetente 3-szor egy haladó csoportban úsztam. Azonban ez is elég volt, hogy a városi versenyen érmet is szerezzek, ami után eldöntöttem, én olimpiai bajnok leszek egyszer. Elkezdtem anyukámat nyaggatni, hogy keressünk nekem egy olyan klubbot, ahol el tudok kezdeni versenyszerűen úszni. Egy nagyobb budapesti egyesületben kötöttünk ki, ahol a próbaúszást követően kijelentették, hogy sajnos a technikám még fejlesztésre szorul, ezért a versenyző előkészítő csoportba kerültem. Ezt követően 2 évig ebben a csoportban tengettem napjaimat, emellett a szüleim beíratk az egyesület egyik edzőjéhez külön órára is, hogy gyorsabban fejlődjek. Nem tudom, hogy segített-e, vagy csak pénzkidobás volt, de két év után végre a „nagyok között” róhattam én is a hosszokat. A heti 3 úszó és két szárazföldi edzésből, heti 8 úszó és 2 szárazföldi edzés lett. Az első félév nagyon kemény volt. Az iskolában folyton

elaludtam az órákon és este is már fél nyolckor lámpaoltás volt otthon. Imádtam a vízben lenni, megvalósítani az álmom, de relatíve későn csöppentem bele a versenyúszásba az átlaghoz képest, ezért sok volt a lemaradásom. Szerintem az akkori képességeim szerint mindent megtettem, amit tudtam, de nyilván nem voltam még annyira tudatos, hiszen gyerek voltam. Az évek során az edzések száma nőtt, de az eredmények nem jöttek úgy, ahogy vártam. A testfelépítésem nem igazán tartozott bele egy átlagos úszó testalkatba, emiatt sokszor bántottak a csapattársaim és az edzőim is. Nem a legmegfelelőbb pedagógiai módszereket alkalmazták a motiválásomra, például rendszeresen mások előtt tettek szemrehányást a súlyomra. Ezzel véleményem szerint az ösztönzésem lett volna a cél, de tinédzser lányként lelkileg nagyon rosszul érintett. Egy idő után a közösség nagyon toxikussá vált számomra, de ezt már csak sokkal később ismertem fel. Akkoriban azt hittem az úszással van problémám, hogy megutáltam, pedig ez nem volt igaz. A mai napig imádok úszni, a vízben lenni és mindent, ami úszással kapcsolatos.

Amikor eldöntöttem, hogy abbahagyom, összeírtam egy listát a lehetséges sportokról, amiket szívesen csinálnék. Ezzel a listával álltam anyukám elé, és együtt megbeszéltük, hogy a kajak lenne a legideálisabb. Rengeteget köszönhetek anyukámnak, mert mindent ő intézett nekem, rengeteg egyesülettel beszélt telefonon. Végül rábukkantunk egy kis nevelőegyesületre a falunkhoz közeli városban. Fő szempont volt, hogy olyan helyet találjunk, ahová iskola után egyedül könnyen elérek és haza is relatív gyorsan otthon legyek. Amint elkezdtem, szerelmes lettem a sportba. Igaz rengeteg kihívással kellett szembe nézmem, és nem csak arról beszélek, hogy egy teljesen ismeretlen mozgásformát kellett elsajátítanom. Az úszás köztudottan egy elit sport. Ebből az elit közegeből egy természetközponitú, szinte nomád közösségbe léptem át. A vízitelepen még wc sem volt. Az edzőtáborban magunkra kellett főznünk, nem 5 csillagos étteremben ettünk. A hotelszobákat leváltották a sátorozások, a tv-t a késő esti sütögetések és kártyázások, a valóság arcon csapott, de jó értelemben. Nem csak új sportágot, hanem egy másfajta életformát is megismertem. Azt is jól tudom, hogyha nem egy kis egyesületben kötöttem volna ki, nem lett volna ilyen drasztikus a változás. Ezt azonban soha nem fogom megbánni, mert ez hozott közel a természethez, ez mutatta meg, hogy nem minden kortársam ugyanolyan és rádöbbenem, sokkal jobban illek ebbe a közegbe, mint sportoló.

A nevelőedzőm egy nagyon érdekes és nehéz ember volt. A viszonyunk koránt sem volt felhőtlen, velem azonban mindig is nagyon különlegesen bánt. Ez valószínűleg a rendkívüli elhivatottságomnak köszönhettem, hiszen nagyon motivált voltam, és minél gyorsabban tökéletes kenus szerettem volna lenni és versenyezni. Márciusban volt az első vízre-szállásunk és szeptemberben már indultam is az első versenyemen. Igaz nem sikerült a legjobban, de mikor beálltunk a rajtba és körbenéztem, csupa olyan ellenfelet láttam, akikről hallottam, hogy milyen jó eredményeket értek el nem csak hazai, hanem különböző nemzetközi versenyeken. Nem vagyok egy félnék típus, de akkor meg voltam illetődve egy cseppet. A versenyből leginkább arra emlékszem, hogy nagyon-nagyon hosszúnak éltem meg azt a 2000 métert, tele volt holtponittal és hatalmas orkán erejű szél volt. Még egy dologra tisztán emlékszem, hogy apukám ott tekert a pálya mellett biciklivel és végig bíztatott. A 2000 méteren keresztül végig hallottam, ahogy szurkol nekem. És ez az évek alatt semmit nem változott. Akár milyen távról volt szó, ő, ha tehette, mindig ott volt és kiabált, szurkolt nekem. A verseny előtt megbeszéltük mikre kell figyelnem, miket kell bekiabálnia, 5 év alatt kialakítottuk a saját rutinunkat.

A nevelőegyesületemben 2 évet töltöttem. Kezdetben a csapat nem igazán akart befogadni, mert úgy érezték túlságosan kivételezik velem az edző, ami igaz volt. Mindenki szerint új lendületet hoztam a csapatba. Előttem soha nem volt reggeli edzés, de mivel én

ahhoz voltam szokva, igényeltem a reggeli edzést is, így hát lett. Pár hónap alatt a csapat is többé-kevésbé befogadott és onnantól jobb volt, már nem éreztem magam úgy kiközösítve, mint az úszóegyesületben. Sok mindent csináltunk együtt, sőt az első szülők nélküli nyaralásom is ezzel a csapattal volt. Az egyik volt klubtag szüleinek a nyaralójában az edző bá' felügyeletével 4 napot töltöttünk. Egy év közös munka után bekerültem a serdülő válogatottba. Olyan elképesztő boldogságot, mint amikor ezt megtudtam, nem igazán éltem meg addigi sportkarrierem során. Az egy önfeledt gyermeki boldogság volt, hiszen úgy éreztem elindultam az álmom felé vezető úton. Sajnos abban az évben ütötte fel a fejét a mindenki által ismert Covid-járvány. Nem tudtam úgy készülni, ahogy kellett volna és kiestem a keretből.

A csapatban egyre több volt a feszültség, sok lett a kiközösítés, az edzővel is sok vitám volt. A légkör megváltozott, olyannyira, hogy bár más okom is volt, nagyrészt ezek a konfliktusok miatt kellett elkezdenem pszichológushoz járni. Ezután a csapat nagy részét az edző különféle okok miatt elküldte, vagy maguktól döntöttek úgy, hogy máshol folytatják, de én kitartottam, mert nem hittem el, hogy máshol is ugyan ennyit fognak foglalkozni velem. Az edző viszont azt gondolta, ő már nem tud nekem annyit adni, hogy megfelelően fejlődjek, így elküldött az általa vélt legjobb csapatba. Azt hiszem sok mindenért lehetek hálás neki, de ezért az elhatározásáért lehetek a leghálásabb. Ez ugyanis az egész életemet pozitív irányba változtatta meg.

Ez az újabb egyesület lett az utóbbi 3 évben a második otthonom és első sorban nem azért, mert ténylegesen ott töltöttem több mint a fél életemet, hanem mert itt találtam meg a második családom. Ez volt az a közösség, az a hely, ahová, amikor beléptem úgy éreztem hazaértem. Itt mutatkozott meg igazán az elhivatottságom, hiszen nagyon messze volt mind az iskolámtól, mind a házunktól, tehát a gimis napjaim úgy néztek ki, hogy a reggeli edzések miatt 4:20-kor keltem, apukám elvitt a vonathoz, az állomáson az Edzőm jobb esetben felszedett kocsival, rosszabb esetben 20 perc séta a csónakházhoz vagy az uszodába. Edzés után 1 óra buszozás az iskolába, majd 3-ra vissza a csónakházban és este haza, ami a legtöbbször fél 8, de ha késett a busz, akkor 8, és másnap ugyanez. 2 éven keresztül tartott. Erre nem lettem volna képes, ha nem érzem magam 100%-ig jól a közösségben és nem hiszek ugyanennyire az elvégzett munkánkban.

A csapat itt csupa kenusból állt, ráadásul ebből 2 másik lány az én korosztályomba tartozott. Minden edzés olyan volt, mint egy házi verseny, ami kezdetben furcsa volt, de kívánni sem lehetett volna ennél jobb fejlődési lehetőséget. Kezdetben a többiek csak nagyon messzi kis pontok voltak a látóteremben, annyival gyorsabbak voltak nálam, de ez nem tört meg. Az Edzőm annyira hitt bennem, mint még soha senki. Rengeteget foglalkozott velem, de nem csak velem, mindenkivel. Egyénre szabottan próbált mindenkivel dolgozni, mindenkire meglelte a kulcsot és közben minden edzést mókássá és élvezhetővé tett a humorával. Az edzés fogalma egy újabb szintre emelkedett. Mindig más és más feladatokat talált ki, egyiket sem lehetett megenni, és itt feszegtettem és léptem át legjobban a határait. Itt tanultam meg, mi az a csapatmunka, milyen egy jó edző-versenyző kapcsolat. Ebben a három évben találtam teljesen magamra, itt lehettem igazán önmagam, hiszen a csapat által olyan oldalamat ismerhettem meg, ami addig rejtve volt számomra.

Az egyesületnek volt egy kis csapatbusza, amivel nyáron rengeteget utaztunk, mivel otthon nem tudtunk edzeni a sok motoros- és kirándulójármű miatt, mindig arra kényszerültünk, hogy egy nyugodtabb helyre utazzunk, nap mint nap. Ezek a meleg nyári napok csak még közelebb hoztak minket, hiszen akár napi több órára is össze voltunk zárva a buszba. A rádió halkán szólt, mindenki beszélt, nevetett vagy éppen aludt. A téma mindig más volt, kivel mi történt, mit fogunk csinálni aznap, vagy éppen a haza úton a napi teljesítmények kiértékelése,

pletykák (na igen, mindig itt hangzottak el a legjobb pletykák), aktuális témák, de mindig akadt valami, amiről beszélni tudtunk. Olyan érzés volt, mint amikor hollywoodi filmekben bemutatnak egy zenekart a turné buszokkal. Szeptemberben pedig vissza hétköznapiakba, amik korántsem voltak „szürkék”. Rengeteg közös emlékünkhöz van, ami összeköt minket egy életre. Hatalmas elázások, viharban evezések, hullámlovaglás, hatalmas úszó ágakra kimászás, vízbe borulások, születésnap tortaevés a markunkból, autópályás pihenőkben cseresznyeévés, közös aprópénzgyűjtés nyárra, hogy legyen miből fagyizni, a lányokkal a közös évfárat miatt együtt is érettségiztünk, amire rengeteget tanultunk együtt. A versenyeken mi voltunk a legjobban irigyelt csapat, mert mi mindig annyira jól elvöltünk, mindig vidámak, nem az a tipikus nyomott hangulat, mi akkor is jól éreztük magunkat, ha éppen rosszul sikerült egy verseny.

Ebben a csapatban mindenki barátja volt mindenkinek, de a legjobb barátnőm és én itt lettünk igazán barátok. Korábban ismertük már egymást, sőt mondjuk, hogy jóban is voltunk, hiszen minden nap közös busszal jártunk haza, még akkoriban mikor nem egy egyesületbe jártunk, majd később a válogatottban is együtt voltunk. Mindent együtt csináltunk. Együtt jártunk edzésre, együtt edzettünk, edzésről együtt mentünk haza, ha edzésen kívül volt időnk, azt közösen töltöttük. Majd mikor pályaválasztás elé kerültünk, ott is közös döntést hoztunk és szaktársak lettünk, tehát onnantól egyetemre is együtt jártunk. Ha jobban bele gondolok, ő nemcsak a legjobb barátom, hanem igazából az első igaz barátom is. Szerencsére mostanra rajta kívül is magam mellett tudhatok körülbelül egy maréknyi igaz barátot, de ő volt az első. Ő mutatta meg nekem mi is az igaz barátság. Tehát ezt is közvetett módon a sportnak köszönhetem.

Annak hála, hogy az Edzőm ennyit foglalkozott velem meglett az eredménye. Már rögtön az első közös évben sikerült indulási jogot szerezni életem első nemzetközi versenyére. Maraton ifjúsági világbajnokság, Portugália. Életemben először mentem nemzetközi versenyre, először láthattam az óceánt, először kaptam nemzetközi felszerelést (igaz, a melegítőt vissza kellett adnunk, mert csak az tarthatta meg, aki érmet szerzett), de végre volt magyar válogatott pólóm! A verseny sajnos nem úgy sikerült, ahogy vártuk, de ennek ellenére nagyon jó élmény volt, és mindezt együtt élhettük át az Edzőmmel. Következő évben már az Európa-bajnokságon is indultam, ráadásul felnőtt mezőnyben. Csoda egy érzés volt, ezt követte a Világbajnokság, ahol U23-as korosztályban bronzérmes lettem. Azt a futamot és az utána következő éremátadást szerintem egyikünk sem fogja elfelejteni. Életem egyik nagyon szép, ha nem a legszebb pillanata volt. Ahogy ott álltam a dobogó mögött, és a felkonferáló bement a nevémet és az országomat, még ma is kiráz tőle a hideg. Itt is indultam felnőtt mezőnyben, amivel, mint később kiderült, egy egyhetes utat nyertem Kínába! A következő évben is tovább dolgoztunk, de nem sikerült akkora fejlődést elérnünk, mint vártam. Nem sikerült átlépni a maraton mezőnyből a rövidebb távokra, amivel alapvetően nem lett volna probléma, de sajnos a maraton szakág nincs úgy megbecsülve, hogy abból meglehessen élni és megérje ennyit rááldozni.

Közben februárban kiderült, hogy másodszor sem sikerült átmennem a német B2-es nyelvvizsgán, ami végtelenül elkeserített. Eddigi életem során két nyelvet „tanultam”, franciát és németet. Ha 20 évesen lehet olyat mondani, hogy mit bánok a legjobban, akkor azt mondanám, hogy azt, hogy nem ismertem fel korábban a nyelvtanulás fontosságát és nem vettem elég komolyan.

A francia nyelvre nem akarok sok karaktert pazarolni, csak egy rövid történet, hogy miért is kerültünk mi „kapcsolatba”. Akkoriban mikor a gimnáziumot kezdtem (6 osztályos), még úszó voltam, és a reggeli edzések ütköztek az első órával. Az igazgató azzal a feltétellel engedélyezett

egyéni tanrendet, hogy a német helyett, átmenyek a francia csoportba, mert a németes csoportban pont egyel vagyunk többen, mint a megengedett csoport létszám. Beleegyeztem. A francia nyelv és én örök ellenségek voltunk/vagyunk/leszünk.

A német nyelv tanulása az általános iskolában a szüleim döntése volt, majd a gimnáziumban, mikor második nyelvről kellett határozni, már az enyém volt. A gimnázium utolsó két évében és az egyetem első évében úgy éreztem, hogy ez nagy hiba volt, mert az angolt kellett volna választanom. Nem a némettel volt a problémám, azt imádtam és most is imádom, azzal volt a problémám, hogy nem tudok angolul. Mindenhol belebotlottam, és egyszerűen éreztem, hogy e nélkül nem fogok tudni elboldogulni és kibontakozni a világban. Ezt még most is vallom, de úgy érzem, minden mindennel összefügg, és ha akkor nem a németre voksolok, ma nem tartanék ott, ahol tartok. Az érettségire való készüléskor döbbsentem rá, én eddig még nem is igazán tanultam, és ez igaz volt az összes tantárgyra, de legfőképpen a németre. Másodjára ugyan, de sikerült rálelni a tökéletes német magántanára. Ő nem csak azért volt tökéletes, mert fél év alatt nagyon sokat fejlődtem vele, hanem azért is, mert csak egy évvel volt nálam idősebb, és épp akkor kezdte az egyetemet Németországban. Ő nem csak a tanárom volt, hanem a példaképem, a motivációm. Bátorított, hogy próbáljam meg a nyelvizsgát, még ha nem is érzem magam biztosnak, nem veszíthetek semmit. Mondanom sem kell, 1 ponton múlt, hogy teljesítem a vizsga minden követelményét. Amikor ez kiderült kértem, hogy tartsunk egy kis szünetet, mert az utóbbi egy év túl sok volt nekem. Most már látom, hogy a nyelvtanulásban sosincs olyan, hogy szünet.

Szeptemberben újra elkezdtünk készülni a nyelvizsgára, és februárban meg is írtam, és a felkészülés alapján biztosak voltunk benne, hogy átmenyek. Tévedtünk. A mai napig nem értjük, miért kaptam olyan kevés pontot az egyik részre, de utólag nem is lényeges. Ez volt az a pont, ahol felismertük, hogyha igazi nyelvtudás a cél, külföldre kell mennem. A nagybátyám fiatal korában részt vett egy Európa-uniós programon, aminek keretében egy évig Németországban dolgozott önkéntesként. A szüleim unszolására megnéztem, még mindig létezik-e a program és bővebben tájékoztam a lehetőségeimről. Több olyan programot is találtam, ami tetszett, írtam egy nem túl szokványos életrajzot és mindenhová jelentkeztem, ahová csak tudtam. A lehetőségeim kissé korlátozva voltak, először csak azért, mert a maraton világbajnokság szeptember végén volt, amin mindenképpen szerettem volna részt venni, de aztán a nyár folyamán megkaptam a meghívómat a kínai versenyre, ami október közepén volt, így még jobban szűkültek a lehetőségeim. Biztos voltam benne, hogy olyan programot kell választanom, ahol gyerekekkel tudok foglalkozni, és a legtöbb ilyen program az iskola miatt már szeptemberben elindult. A pozitív visszajelzéseknek azonban nagyon örültem, mert kezdetben féltem, hogy nem fognak sehová sem felvenni, mert nem beszélek angolul.

Az első skype interjúmon meg sem tudtam szólalni. Teljesen más volt egy némettel beszélni, mint egy magyarral, aki németül beszél. Az utolsó projektnél már nagyon izgultam, mert kétfordulós volt a skype interjú. Először 3 emberre szűkítettek az önéletrajzok alapján, akik az önkéntes koordinátorral beszéltek, ő tovább csökkentette a mezőnyt két főre, majd projektvezető választotta ki a végső embert. Az interjú a Magyar Bajnokságot megelőző napon volt, és azt ígérték nagyon hamar vissza fognak jelezni. Az egyik döntő előtt a melegítés során megjött az email, de nem akartam megnézni, hiszen, ha rossz hír lett volna biztos elrontottam volna a versenyt. Leeveztük a távot kiszálltunk és az e-mailben az állt: „szeretettel várjuk a programunkba”. Azt a pillanatot ott és akkor azokkal az emberekkel együtt élhettem át, akik a legtöbbet jelentik nekem, hiszen ott volt a családom és a barátaim. Mindenki eszeveszett módon ugrált és kiabált, örült nekem. Ezért ez a nap nem csak amiatt volt különleges nekem, mert valami új kezdődött, hanem azért is, mert láttam, hogy mindenki támogat, és velem

együtt örül még akkor is, ha mindenki tudta, ezzel egy korszak lezárul. Végtelen boldogsággal tölt el, hogy az Edzőm is végig támogatót, egy pillanatig nem akart visszahúzni, vagy lebeszélni. A projektet is a sport miatt kaptam meg, hiszen az a lényege, hogy sportorientált óvodákban tartunk a gyerekeknek sportfoglalkozásokat. Ekkor vált világossá számunkra, hogy ez az utolsó pár hónapunk így ebben a formában együtt. Szerencsére volt még lehetőségünk közösen elutazni Portugáliába az Egyetemi Világbajnokságra és azt hiszem az méltó lezárása volt a csapatunk ilyenfajta viszonyának.

Ezek után én még két versenyen vettem részt, a horvátországi maraton világbajnokságon és a kínai meghívásos maraton versenyen. Előbbin hetedik helyezést értem el a 21-ből, ami az utóbbi évek legnagyobb kenus mezőnyének számított. Bár úgy mentem oda, hogy dobogóra szeretnék állni, elégedett vagyok, mert tudom mindent kihoztam magamból, csak a többiek jobbak voltak. A kínai verseny pedig a sportkarrierem méltó lezárása, és az egyik legnagyobb ajándék volt. Teljesen ingyen tölthettem el ott egy hetet egy luxus szállodában, még utoljára versenyezhettem egy nagyon jót, és megismerhettem egy teljesen más kultúrát, amit minél hamarabb tervezek viszontlátni és még jobban megismerni.

A nyelvtanulásban életem két nagy csalódása volt, hogy kétszer is megbuktam a nyelvvizsgán, azt hittem ezzel vége a német nyelvvel való kapcsolatomnak, de kiderült, hogy ezek a bukások indították el igazán a dolgokat, a jövőmet, ha lehet azt mondani ez volt a felnőtt életem felé vezető út nagy mérföldköve. Németország, ahová igazából azért jöttem, hogy igazán megtanuljak németül, de valami sokkal többet kaptam. Önmagam és a jövőmet. És bár nehéz volt egy olyan álmot, hogy olimpiai bajnok leszek, két sportágban is elveszíteni, vagyis jobban mondva felismerni, hogy ez nem az én utam, azt gondolom ez a felnőtté válásom része. Ez is formálta a személyiséget és megmutatta, hogy szellemileg is eléggé érett lettem már ahhoz, hogy sikerült ezt a dolgot elfogadnom és feldolgoznom. Nem kudarcként éltem meg, hiszen mindent, ami jó dolog történt velem, a sporttól kaptam. Az én utam nem az volt, hogy olimpiai bajnok legyek, de határozottan az volt, hogy megéljem ezeket az élményeket és felismerjem az olimpiai aranyon kívül is vannak nyereségek, hiszen ez az egész 12 év egy hatalmas nyereség volt számomra.

Véleményem szerint, nem én voltam a legönállóbb gyermek, fiatal. Persze nagyon talpraesett vagyok, meg az életformám is megkövetelt sok önállóságot, mégis otthon mindig anyukám főzött, mosott (rám is), és bevallom, el voltam kényeztetve. Ezen kívül eléggé családközpontú vagyok, minden családtagomhoz nagyon közel állok, de főként a szüleimhez. Az utolsó nyár különösen nehéz volt. Apukám élete lehetőségét kapta: három hónapra Amerikába mehetett dolgozni. Így a fő szurkolóm nem lehetett velem az utolsó futamokon.

Tudtam, hogy ezzel a programmal lehetőségem nyílik megismerni új embereket, kultúrát, világot látni. Személyiségemből adódóan, hiszen nagyon extrovertált vagyok, azt gondolná az ember, hogy könnyű volt igent mondani egy ismeretlen kalandra, de ez volt életem legnehezebb döntése. Nehéz volt otthagyni az embereket, akikkel a legjobban érzem magam, feladni a megszokott dolgaimat, halasztani az egyetemen, ahová alig vártam, hogy járhassak, mégis az ismeretlent választottam.

Nem mondom, hogy könnyű. Mert nem az. Sokszor gyötör iszonyatos honvágy. Mikor nincs kihez fordulni, nincs kit átölelni. De ettől is erősebb lettem. Ma már egyedül is jól tudom kezelni ezeket az érzelmi hullámokat. Hihetetlen, és alig tudom felfogni, hogy már csak 3 hónapot töltök itt, mikor még csak most kezdtem el, de ez a 7 hónap pikk-pakk elrepült. A nyelvtanulás teljesen más formája bontakozott ki előttem. A napi 4-5 óra tanulás az első 6 hónapban a mindennapjaim része volt. Szerencsére megérte, hiszen most tudok már német fiatalokkal barátkozni, szinte nagyobb gond nélkül olvasni és sorozatot nézni ezen a nyelven.

Új szenvedélyeket találtam, a főzést és a futást. Bár korábban utáltam futni, valahogy itt megláttam benne a szépséget, és életem első fél-maratonját fogom júniusban lefutni. Apukám korábban már teljesítette ezt a távot egyszer, de most új közös célunk együtt lefutni, majd a maratonra is felkészülni közösen. A futás szeretete most kezd átragadni a húgaimra is. Ugyan ők még „csak” mini-maratonban és 10km-es távokban gondolkoznak, de célunk a későbbiekben váltóban teljesíteni ultra maratonokat.

Az önállósodás során felépítettem egy saját rutint a mindennapjaimhoz, kialakítottam a számomra tökéletes napirendet. Sokkal egészség tudatosabban étkezem és élek, ami elképesztő energiát ad nap mint nap. A távolság még jobban ráébresztett, hogy mely emberi kapcsolataim voltak igazak, és hogy mely kötődéseket nem tud szétválasztani még 1000 km sem. Ez egy nagy tanulság volt nekem, hogy nem minden ismeretség él túl egy ekkora távolságot. Hiszek abban, hogy azok a barátságok, amik ezt túléltek, egy életre megmaradnak. A barátnőimmel már alig várjuk, hogy „cool” nagynénik legyünk egymás gyerekeinek. Az, hogy mindezeket átéltem, és ezeket mind elértem, nagyobb önbizalmat adott, mint amit valaha csak remélni tudtam.

A jövőmről már kis koromban is fix elképzeléseim voltak, hiszen mindig nagyon céltudatos gyerek voltam. Óvodában énekes szerettem volna lenni, majd 10 éves koromtól olimpiai bajnok. A sport szeretete annyira belém égett, hogy tudtam ebben a közegben kell leélnem az egész életem. 9.-es korom óta tudom, hogy az edzői pálya lett nekem kijelölve. Kezdetben a kenuban képzeltem el magam. Nem sokkal később, mikor a Covid idején lelassult az élet, és volt időm jobban megismerni magam, rájöttem, hogy a szívem visszahúz az úszáshoz. Az edzői pálya mellett, az egyetem első évében felismertem, a tudományos világ sem áll tőlem távol, ezért ott is tervezem kipróbálni magam, első körben egy TDK erejéig, majd annak fényében kovácsolni további terveket.

Kamaszkorom óta él bennem egy kép arról, hogy fiatalon talál rám a nagy szerelem és 30 éves koromra lesz 2 gyerekem, mert a legjobb formámban vágyom szülő lenni. Imádom a szüleimet, és a legnagyobb ajándék az élettől, hogy vannak nekem, de köztem és a kisebbik húgom között 10 év van, és látom, hogy mennyivel kevesebb idejük és energiájuk van rá, mint amennyi rám volt. Persze küzdenek bennem az érzések, hogy anyuka szeretnék lenni, de közben tudom magamról, hogy karrierista is vagyok és ez két dolog számomra nem fér meg egymás mellett. Azonban most még nem látom, hogy fogom tudni feloldani ezt az ellentétet.

Azt gondolom, hogy ezt az önkéntes programot nem sokan ismerik Magyarországon, pedig fiataloként egyedülálló lehetőség. Arra készülök, hogy esetleg találjak más önkénteseket, akikkel együtt gimnáziumokban és egyetemeken népszerűsítaném ezt a projektet a saját tapasztalataim és programom ismertetésével.

A németországi utazás pedig új víziót vetített elém. Mindig is tudtam, hogy az edzősködés mellett valami más is vár rám, de egészen mostanáig nem tudtam, mi is ez pontosan. Az önkéntes projektnek hála tudom, hogy ezt a koncepciót, amit itt láttam az óvodavezetés terén, a tervem a következő évtizedekben otthon is meghonosítani.

Szeretném, hogy a húgaim ugyanolyan, vagy még jobb lehetőségeket kapjanak, mint én, ezért igyekszem őket támogatni. Nem csak anyagilag, hanem átadni a tapasztalataimat, mindenben segíteni nekik, amiben csak tudok. A világ felfedezését megosztani velük, hogy ők már fiatalabb korukban nyissanak a világ felé. A családom minden része, a szüleim testvérei és gyerekei, nagyszüleim közel lakik egymáshoz, pár utcára egymástól. A húgaimmal és szüleimmel ugyan ezt szeretnék tovább vinni, mert imádjuk a családi közelséget.

A projektem befejezése után, hazaköltözöm és folytatom az egyetemet. Ugyan már nem ugyanott, mert az itt töltött időm alatt rájöttem, egy másik egyetem ideálisabb lenne nekem,

de a szak változatlan. A váltás miatt még 3 évem van az alapidiploma megszerzéséig. Olyan érzés, mintha most indulnék 0-ról. Az egyetem idején is minden lehetőséget meg fogok ragadni a nemzetközi tapasztalat szerzésre, elsőként talán az Erasmus vagy hasonló program segítségével, majd később, ha már angolul is sikerült megtanulnom, 3 hónapos munkát vállalnék Amerikában, egy gyerektáborban. A közeli jövőben célom minél több országba eljutni, felfedezni a világot, más kultúrákat. A mostani egyetememnek van egy testvér egyeteme Kölnben, ezért a mesterdiplomámat ott tervezem megszerezni.

2035-re nem tudom milyen lesz a világ. Egyben viszont biztos vagyok, hogy a mesterséges intelligencia még gyorsabban fog fejlődni. Egyre több teret fog nyerni magának, és sok jelenleg ember által végzett munkát át fog venni. Véleményem szerint azonban, a humán területen, mint az edzőség, óvoda pedagógus, tanár stb., nem fogja tudni helyettesíteni az embert. Ez az én szempontomból rendkívül fontos, mert én ezen a pályán képelem el magam. Az utóbbi pár évben nem csak külföldön, de otthon is az egészségtudatosság és a sport egyre fontosabb az embereknek. Azt gondolom ez a jövőben tovább fog erősödni, és mivel a szülők a legjobbat akarják a gyerekeknek, és felismerik a sport fontosságát, nagy eredményeket érhetnek el az itt megismert koncepció átültetésével.

A sport pedig nem csak a munkám terén marad az életem része, valamilyen formában mindig sportolni fogok. Az úszásban 25 éves korom után van lehetőségem senior versenyeken indulni, a kenuban bármikor visszavárnak a csapattársak egy közös hosszúvezésre és persze a futásban is még megannyi lehetőség van.

Ezek úgy érzem nem csak álmok, hanem elérhető célok, és minden meg fogok tenni, hogy el is érjem őket.